

Kui walge wäljas, tuleb mees
Ja kohkub oma ohwri ees,
Müid hüiab: „Mu truu naene sa!“
Ei surnu enam liiguta.
Mees wäriseb kui ligi saab,
Ja laps seal unes naeratab!

Dh pane tähel armas mees,
Kui tunniustus su südames
Sind hüiab: Wiina jäta sa
Ja hakka uuest elama!
Weel tänanõua Jeesusest,
Eh k muidu leinad igawest!

Wana seinakell.

(Mõistukõne.)

„Ah!“ ähkis wana seinakell, mis minu toa
seina peal rippus, „kui raske on mu elu!
Need poldid wäsitawad mind surnuks. Ma
tahaksin hea meelega tiksuda, lüüa ja kõi-
muud palju suurema rõõmuga teha, kui mul

mitte neid hirmus raskeid poltisi alati we-
dada poleks.“ Nenda oigas ta iga päew ja
ma ei wõinud wiimaks neid ohkamisi ja kae-
hamisi kauemine kuulda. Ta oli minu wana
truu kell ja ma wõtsin wiimaks haleduse pä-
rast poldid maha. Muidugi mõista, et ta
nüid enam ei kaebanud, aga ei annud ka
mulle seda kõigewähematki tänu märki. Ta
oli sest filmapilgust wait nagu haudas. —
Nenda on ka meie lugu ilma wiletsufeta.

Wile keel.

Ühel Berliini inimese-teaduse-seltsi koos-
olekul pidas ülemlieutenant D. Quedensfeldt
kõnet wile keele üle Gomera saare peal. See
reisija on seda, nimetatud kanaari saarede
päralt olewa saare elanikude rahwa teaduse
tähtsat omadust, nende saarede peal reisides
tundma õppinud. Kui ta oma juhiga kord
wäljaminemas oli, helises temale eemalt üks
wiliistamine mida juht wastutas; tema küsi-